

— Смили се за мене! — казалъ селянинътъ. Сѣмейството ми мрѣ отъ студъ; позволи ми да занеса дървата и утрѣ ще ти доведа коня си! . . .

Мечката се съгласила.

Натоварилъ селянинътъ дървата и бързо повелъ коня. Той вървѣлъ умисленъ — съ наведена глава. На пътя му се изпрѣчила кума лиса.

— Здравѣй, добрий човѣче, — извикала лисицата, — защо си така угриженъ?

— Ахъ, кумице! . . . Срѣщна ме въ гората една мечка и поиска да изяде коня ми; ако не го дамъ, ще изяде лѣтосъ всичкитѣ ми овци! . . .

— Слушай, добрий човѣче, ако ми обѣщашъ най-хубавата кокошка, азъ ще те избавя!

Селянинътъ веднага се съгласилъ.

— Но, хайде! . . . казала лисицата, когато утрѣ дойдешъ въ гората, азъ ще бѣда скрита въ шумака и ще надамъ викъ: „Ето я!.. Ето я!..“ Мечката ще попита кой вика, а ти ще кажешъ: „Този е Петъръ, нашия ловецъ и добъръ стрѣлецъ“ . . . По-нататкъ ти самъ ще видишъ, какъ ще се лесно избавишъ.

* * *

На другата утрина селянинътъ отишелъ въ гората. Ето и мечката се явила при него. Въ тази минута лисицата надала викъ:

— Ето я, ето я! . . .

— Слушай! . . . Какво е това? — оплашена попитала мечката.

— А, този е Петъръ, нашия ловецъ, добъръ стрѣлецъ! Азъ го познавамъ по гласа.

— Е-е-е-й-й . . . Не видѣхте ли мечката? — раздалъ се новъ викъ.